

ГРѢШНИЦА

Откъмъ края на селото, отвждъ градинитѣ, въ които се бѣлѣха цѣфнали овошки, се чу пѣсень. Пѣеше съ все сила мжжки гласъ, звученъ, радостенъ, гласъ на младъ, влюбенъ човѣкъ, и Славенка, най-малката дѣдо Иванова снаха, както простираше пране на двора, спрѣ се и се услуша: поусмихна се, чернитѣ ѝ очи свѣтнаха, но тозчасъ, каточе хваната отъ нѣкого за какво мисли, тя се възви и погледна къмъ кжщи: слава Богу, свекърва ѝ, баба Иваница, не бѣше я видѣла. На чардака се полюляваше отъ топлия вѣтръ едно червено пасмо, изнесено още припролѣтъ за мартевица, но тамъ нѣмаше никой.

На двора, недалечъ отъ Славенка, мжжетѣ отвѣваха жито, но отъ тѣхъ, отъ свекѣра си дѣда Ивана и отъ мжжа си Бърни Славенка нѣмаше страхъ. Къмъ тѣхъ тя дори не погледна, но и тѣ каточе не я виждаха. Правъ още, макаръ че бѣше миналъ седемдесеттѣ, якъ, широкоплещестъ, съ бѣла коса, която се подаваше изподъ калпака му равно, а следъ туй се закждряше нагоре, дѣдо Иванъ пъргаво тръскаше назадъ-напредъ тежкия дар-